

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΝΩ ο Ρουλταμπιλ τελείωσε τη διαγγελί του, δύο αστυφύλακες μπήκαν μέσα, συνοδεύοντας ένα συνάδελφό τους με πολιτικά. 'Ο Κουριάν γύρισε τότε προς αυτόν και του είπε:

—Τοίμαν, θέλω να σου μιλήσω. Είσαι ένας προδότης κι έχω την απόδειξή στα χέρια μου! Θα μου τὰ δικαιολογήσεις όλα! 'Αν τὸ κάνει αυτό θά σου δώσω χίλια ρουβλία και θά σ' αφήσω ελεύθερο.

'Ο αστυνομικός με τὰ πολιτικά ανοιγόχλεισε γιά μιὰ στιγμή τὰ μάτια του. Μὰ σιγήθηκε άμέσως.

'Επειτα ψυφίωσε κάτω φραστικά.

- Μίλα γαλλικά! τὸν πρόσταξε ὁ Κουριάν. Σὲ διατάζω!
- Τότε ὁ Τοίμαν εἶπε μὲ φωνὴ σταθερή:
- Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' ὅσα μου λέει ἡ ἐξοχότης σας!
- 'Ο Κουριάν τὸν ζήτησε στὰ μάτια καὶ εἶπε:
- Βοήθησες ἕναν ἀνθρώπο να μπη τὴ νύχτα στὴν ἑταιρία Τρεμπασόφ, ἐνὸς φύλακος σκοπὸς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ. Πές μας τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ θά σου δώσω χίλια ρουβλία.
- Ἐίμαι ἑτοιμὸς νὰ ὀρκιστῶ στὶς ἅγιες εἰκόνας ὅτι...
- Μὴν κάνεις ψεύτικους ὀρκους! τὸν δέσχευε ὁ Κουριάν.
- Σὰς ἰτηρήσαν πάντοτε τίμα! εἶπε ὁ Τοίμαν.
- Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! ἐπάμεινε ὁ Κουριάν.
- Σὰς λέω ἄμεσα μιὰ φορὰ ὅτι δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ μὲ πῆτε...

- Μὴν κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις; φώναξε ὁ Κουριάν, ὁ ὅποιος μὲ δυσκολία συγκατοῦσε τὴν ὀργή του. 'Ενας ἀνθρώπος ἔμεινε μέσα στὴ βύλα, ἐνὸς φύλακος ἐστ' σκοπὸς...
- Δὲν εἶδα ποτέ μου τίποτε... 'Οπίσθον πλανὸν νὰ ἔγινε κι' αὐτό. 'Υπάρχουν νύχτες ποὺ σκοτεινέει... 'Εγὼ ἔκοβα βάλτες κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο.
- Δὲν εἶσαι ἠλίθιος γιά νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῆς. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!
- Σὰς βεβαιώνω ὅτι δὲν ξέρω τίποτε, ἐξοχότατε...
- Γρήστε τον! διατάξε τότε ὁ Κουριάν τοὺς ἄλλους αστυφύλακες.

—Τί θὰ κάνετε; ρώτησε ὁ Ρουλταμπιλ ἀνήσυχτα.
 Μὰ κανένας δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἀπὸ εὐφοροὶ ἀστυνομικοὶ ἔρχαν ὀμοίωσι κίβλας κατὰ τοῦ Κουριάν καὶ τοῦ ἔβγαλαν τὸ ἑπιανόφρη του καὶ τὸ πικιάμισό του, ἀφίνοντάς τον γινών ὡς τὴ μέση.
 —Τί θὰ κάνετε; Τί θὰ κάνετε; ξαναφώναξε ὁ Ρουλταμπιλ, ὀρῶντας πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀστυνομικῶν.
 —Καθίστε στὴ θέση σας! εἶπε ὁ Κουριάν, σπρόχγοντας ἀτότητα τὸ Ρουλταμπιλ.

Καί, ἀρπάζοντας ἕνα μαστίγιο πὺν κρεμόταν ἀπ' τὴ μέση ἐνὸς ἀστυνομικοῦ, κατάφερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα στοὺς ὤμους τοῦ Τοίμαν, πὺν μάτωσαν άμέσως.

Τότε ὁ Τοίμαν, ἔξαλλος ἀπ' τὴν προσβολή καὶ τὸν πόνο, φώναξε: — 'Ε λοιπόν, ναί! Ἐν' ἀλήθεια! Ἐν' ἀλήθεια καὶ εἰμαι περήφανος γι' αὐτό!

'Ο Κουριάν δὲν κρατιόταν πειὰ ἀπ' τὴ λύσσα του. 'Αρχισε νὰ καταφέρει ἀλλεπάλληλα χτυπήματα ἐναντίον τοῦ δυστυχισμένου Τοίμαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἔστειλε μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὸ Ρουλταμπιλ, ὁ ὅποιος θέλησε νὰ ἐπάμεινε, νὰ κλιστῆ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου.

Κι' ἐνὸς χτυποῦσε τὸν προδότη ἀστυνομικό, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας ξεστάμψε ἐναντίον του τῆς πὺν φοβερῆς βλαστήμιες καὶ τὸν φερόριξε ὅτι, πρὶν τὸν κρεμάσει, θὰ τὸν ἄφινε νὰ σαπίσει στὰ ὕδα ἀπόγειο τὸν φυλακῶν Πέτρου καὶ Παύλου.

'Ο Τοίμαν ἀνάμεσα στὺς δύο ἀστυνομικούς πὺν τὸν συγκατοῦσαν κι' οἱ ὅποιοι δεσχόντουσαν πολλα χτυπήματα κροκοφισμένα γι' αὐτόν, δὲν ἔβγαζε οὔτε στεναγμό. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ρουλταμπιλ

'Ο Κουριάν δὲν κρατιόταν πειὰ ἀπὸ τὴ λύσσα...

φώναζε ὅτι αὐτὸ πὺν γινόταν ἦταν ὀδελφὸ κι' ἀποκαλοῦσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας ἀρχιάνθρωπο καὶ θηρίο.

Τέλος, τὸ μαστίγιο σταμάτησε. Σταγόνες ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Τοίμαν ἔρχαν σκοραιοῦ τὴ παντοῦ.

—Κύριε, εἰτε ὁ Ρουλταμπιλ, μὲ τὸν αὐστηρὸ στὸν Κουριάν, θὰ παραπονεθῶ στὸν Τσάρο.

—Θὰ ἔχετε δικαίω! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κουριάν. Μὰ ἐγὼ ἀνακουφίστηκα. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο κακὸ θὰ μᾶς ἔκανε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μέσα στὶς λαγές ὀδομάδες πὺν βρισκόμεθα ἄδω.

'Ο Τοίμαν, ἀπάνω στοὺς ὤμους τοῦ ὀποίου ἔρχαν αἰζὲς τὸ ἑπιανόφρη του κι' ὁ ὀποιος ἔχε σαρκιστῆ σὲ μιὰ καρῆλα, ὄριξε τὴ δύναμι ν' ἀνορθωθῆ καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ ἐν' ἀλήθεια! Δὲν θὰ μου κάνης ποτέ τόσο κακὸ, ὅσο σου ἔκανα ἐγὼ, χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζεσαι. Δὲν ὀνομάζομαι Τοίμαν, ἀλλὰ Ματάγιερ. 'Ακούσε: ἔχα ἕνα παιδί, πὺν τ' ἀγατοῦσα σάν τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου. Οὔτε ὁ γυιὸς μου, οὔτ' ἐγὼ ἀποχληθῆκα ποτέ μὲ τὴν πολιτική. 'Εγὼ ἦμιον ἰταλλῆλος κι' ὁ γυιὸς μου φοιτητής. Μὰ μέσα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Κόκκινης ὀδομάδας, ὁ γυιὸς μου κι' ἐγὼ ὄργηκαμε ἔξω καὶ πήραμε νὰ δοῦμε λίγο τί γινόταν στὴ συνοικία Πρέσνια. 'Ἐλεξαν πῶς ἔρχαν σκοτώσει ποὺν κόσμο ἐκεῖ. Καθὼς περνοῦσαμε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Πρέσνιας, οἱ στρατιῶτες μᾶς εἶπαν νὰ σταθοῦμε γιὰτὶ ἦθελαν νὰ μᾶς ἐρευνήσουν. 'Ανοίξαμε τὰ ἑπιανόφρη μας μόνου μας, μὰ οἱ στρατιῶτες, μῶλις ἔδωσαν τὸ φροητικὸ σακκάκι τοῦ γυιὸς μου, ἀρχισαν νὰ κάνουν σάν τρελλοί. Ξεκοίμωσαν τὸ σακκάκι του κι' ἔβγαλαν ἀπ' τὴν τσάτη του ἕνα σημειωματάριο, μέσα στὸ ὀποῖο ὄριξαν ἕνα ἔργατικὸ τραγοῦδι, κομμένο ἀπ' τὴν ἐφημερίδα «Συνθήματα». Οἱ στρατιῶτες πὺν δὲν ἤξεραν νὰ διαβάσουν, νόμισαν πὺν τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἦταν ἑπιαναστατικὴ προκήρυξις καὶ συνέλαβαν τὸ γυιὸ μου. Ζήτησα νὰ συλληφθῶ κι' ἐγὼ μαζί του, μὰ μ' ἔδιωξαν. 'Εγὼ τότε ἔπρεξε σπὸν κυβερνήτη τῆς Μόσχας, τὸ στρατηγὸ Τρεμπασόφ. 'Εκεῖνος ὀμως ἔβαλε τοὺς κοζάκους του καὶ μὲ πέταξαν ἔξω, χτυπώντας με μὲ τοὺς ἰσοκιστόνους. Κι' ἐπειδὴ ἐπάμεινα, μὲ φυλάκισαν ὀλη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωτὶ τῆς ἐπιόμνης. Τὸ μεσημέρι τέλος μπόρεσα νὰ τρέξω στὸ σταθμὸ τῆς Πρέσνιας. Ζήτησα τὸ γυιὸ μου, μὰ μου ἀπάντησαν ὅτι δὲν καταλάβαιναν τί τοὺς ἔλεγα. 'Ενας στρατιώτης, ὀμως, στὸ πρόσωπο τοῦ ὀποίου ἀναγνώρισα αὐτόν πὺν ἔχε συλλαβὴ τὸ γυιὸ μου τὴν προηγουμένη, μὸς ἔδειξε ἕνα κάρφο, σκεπασμένο μ' ἕνα καραβάτανο καὶ περιστοιχισμένο ἀπὸ κοζάκους, καὶ μὸς εἶπε: «'Ο γυιὸς σου ἐν' ἐκεῖ! Πᾶνε νὰ τὸν ρῶζον στὸν λάσκο» Τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, ἀρχισα νὰ παρακολοῦθῶ τὸ κάρφο καὶ σὲ λίγο ἔφτασα στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Κουλουρνόν. 'Βαί, ξεχώρησα μέσα στὸ χιόνι, ἕνα λάσκο τεράστιο, βαθύ. Κοιτὰ στὸ λάσκο δύο ὀλλα κάρφα ἦταν σταματημένα. Κάθε κάρφο περιεῖχε δεκατρία πτώματα. Τὰ κάρφα ξεφορτωθῆκαν μέσα στὸ λάσκο κι' οἱ στρατιῶτες ἀρχισαν ν' ἀραδιάζουν τὰ πτώματα ἔξω-ἔξω. 'Εγὼ ἔπαυσα ἐν τῷ μεταξύ μέσα σ' αὐτὰ νὰ βρῶ τὸ γυιὸ μου. Τέλος, τὸν ἀναγνώρισα σ' ἕνα πτώμα πὺν βρισκόταν σαρκισμένο στὴν ἄκρη τοῦ λάσκου. Μιὰ τρομερὴ ὀδύνη ξοργαριζόταν στὸ πέλδον πρόσωπο του. 'Ωρῆμα πάνω ἀπ' τὸ σκοτωμένο μου παιδί. Ἐίτα πῶς ἐινε γυιὸς μου κι' ἔτσι μ' ἄφρησαν νὰ τὸν ἀγκαλιάσω γιά τελευταία φορὰ καὶ νὰ μετρήσω τῆς πῆγῆς του...

'Ἦταν δεκατέσσερες! Τοῦ ἔρχαν κλέψει καὶ τὴ μικρὴ χρυσὴ ἀλυσίδα πὺν ἔχε γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του κι' ἀπ' τὴν ὀποία κρεμόταν ἕνα μενταγιὸν τῆς πεθαμένης μητέρας του. 'Ωρῆστηκα τότε νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. 'Ἐτσι, ἔπειτ' ἀπὸ σαρανταοχτὸ ὄρες, ἔχα τετὴ στὴ διάθεσι τῆς ἑπιαναστατικῆς ἑπιτροπῆς. Μιὰ ὀδομάδα δὲν πέρασε κι' ὁ μυστικός πρῶτατος Τοίμαν μὲ τὸν ὀποῖο, καθὼς φαίνεται, ἔμοιαζε ποὺν κι' ὁ ὀποιος ἰτηρετοῦσε στὴν «Οκεράνα» τοῦ Κιέβου, δολοφονήθηκε μὲς στὸ συνηρόδρομο πὺν τὸν ἔφερε στὴ Πετροῦπόλι, ὀπου ἔχε μετατεθῆ. Τὸν δολοφόνησαν μυστικά ὀ ἐπιαναστάτες γιά νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν κι' ἔξαφάνισαν τὸ πτώμα του. Μὸς ἔδωσαν τότε τὰ χαρτιά του κι' ἔτσι παρουσιάστηκα σ' ἐσένα, Κουριάν, μ' ἕγινα ὀργανὸ σου, χωρὶς ἐοῦ νὰ ἰσποφιστῆς τίποτε. Ἐίχα ἀποφασίσει ἀπὸ τότε τὴ ζωὴ μου καὶ δὲν ἔγροθα παρὰ ἕνα μόνο πρῶγμα: νὰ μὴ μ' ἀνακαλλῆσης μᾶχι τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ στρατηγῶ Τρεμπασόφ. 'Αχ! αὐτὸν θὰ ἦθελαν νὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὸ ἔξω μου τὸ χέρι. Μὰ ἔχουν διαλέξει ἕναν ὀλλο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά κι'

ο ρόλος μου ήταν να τον βοηθήσω... Μά είχαν βάλει μάλιστα να δοκιμάσω πως δεν θα έκανα τίποτε μόνος μου έναντι του στρατηγού. Και σ' ο, Κουριάν, νομίζεις τώρα πως θα σου φανερώσω αυτόν τον άλλο;... Ποτέ!... Κι' αν ανακαλύψης αυτόν τον άλλον, όπως ανακαλύψης εμένα, θα τον αντικαταστήση άλλος... κι' άλλος... Αυτά είχα να σου πω, Κουριάν... "Όσο για σένα, μικρό μου—επρόσθεσε, γυρίζοντας προς το Ρουλιταπιλά— δεν φαντάζομαι να ζήσης περισσότερο από μένα. Οι σύντροφοί μου θα σ' έδειχνθουν.... Και αυτό με παρηγορεί..."

Ο Κουριάν, όσο ο Τοϊμάν ή μάλλον ο Ματάγιερ μιλούσε, δεν τον είχε διακόψει καθόλου. Τον κύτταζε θλιβερά και στο τέλος του είπε:

—Ξέρεις, φτωχέ μου φίλε, ότι θα σε κρεμάσουν τώρα;

—"Όχι! φώναξε ο Ρουλιταπιλά. Κύριε Κουριάν, σάς δίνω το λόγο μου ότι ο άνθρωπος δεν θα κρεμαστή!

—Και γιατί; ρώτησε ο άρχηγός της άστυνομίας, γυρίζοντας συγχρόνως στους ανθρώπους του, οι οποίοι έβγαλαν έξω τον φρενο-Τοϊμάν.

—Γιατί έγω τον αποκάλυψα.

—Αυτό δεν είναι λόγος για να μην κρεμαστή. Και τί θέλετε να τον κάνω;

—Να τον φυλάξετε για μένα, αποκλειστικά για μένα... Άκούτε!

—Είς αντάλλαγμα τίνος; ρώτησε ο Κουριάν.

—Είς αντάλλαγμα της ζωής του στρατηγού Τρεμπασόφ.

—Μιλάτε, φίλε μου, για τη ζωή του στρατηγού Τρεμπασόφ σαν να σ'άς άνηκε, σαν να θρώσεται στα χέρια σας...

Ο Ρουλιταπιλά άκούμαχη το χέρι του στο μπράτσο του Κουριάν και είπε:

—"Ισως..."

—Έξηγηθήτε μου καλύτερα, σάς παρακαλώ...

—Δεν μπορώ να σάς πω τίποτε... Δέχεται αυτό που σάς πρότεινα;

Ο Κουριάν κύτταξε το Ρουλιταπιλά μέσα στα μάτια κι' έπειτα από μια στιγμή άπάντησε:

—Καλά, δέχομαι... "Έχετε το λόγο μου, ότι δεν θα θανατωθή αυτός ο άνθρωπος..."

—Είστ' ένας γενναίος άντρας, κύριε Κουριάν... Μά λίγο ζωηρός... Κρατάτε πάντα το μαστίγιο στο χέρι...

—Τί θέλετε να κάνω; Τό έπαγγελιά μου τό άπατεί αυτό...

—Και τώρα, χαιρετέ! είπε ο Ρουλιταπιλά γελώντας.

—Χαίρετε, και καλή τύχη! άπάντησε ο Κουριάν, σφίγγοντας το χέρι του νεαρού οεπότερο.

"Όταν ο άρχηγός της άστυνομίας έβρινε μόνος, μονομύριοσε:

—Αυτό τό χαινει δεν μου ελπε ούτε τα μου άν' όσα ξέρει!...

VIII

Η ΑΝΝΙΟΥΣΚΑ

— Και τώρα οι δύο μας, Νατάσα! μονομύριοσε ο Ρουλιταπιλά, μόλις θρόθηκε έξω.

Μπήκε στο πρώτο άμάξι που περνούσε μπροστά του κι' είπε στον άμαξά να τον όδηγήση στην έξοχη, στη βίλλα του στρατηγού Τρεμπασόφ.

Στό δρόμο έβρασε π' κεφάλι μέσα στα χέρια του, Τό πρόσωπό του έκαιγε και τα μάγουλά του ήταν φλογισμένα. "Όστόσο, με μά τεραστία προσπάθεια της θέλησής του κατόρθωσε σχεδόν άμέσως να γαλήνευη και να κατανικήση την ταραχή του, Διασχίζοντας τό Νέβη, τη γάφυρα που είχε περάσει πριν από μερικές στιγμές, τόσο χαρούμενος, έβγαλε ένα στεναγμό και ηρθόσε: «Νόμιζα πρό όλίγου πως όλα είχαν τελειώσει για μένα, και τώρα δεν ξέρω πειά που θα σταματήσω...»

"Έπειτ' από ένα τέταρτο, σταματούσε μπρός στη βίλλα Τρεμπασόφ. "Ένας γοητευτικός π'νάξ παρουσιάστηκε μπρός στα μάτια του: "Όλ' η οικογένεια του στρατηγού κι' οι φίλοι του γεμιόπιζαν εύθιμα στον κήπο, γύρω άπ' τό τραπέζι του ποικιού. "Όστόσο, ξαφνιάστηκε, μη βλέποντας τη Νατάσα, ενώ ο Βόρι κι' ο Μιχάλης βρισκόταναν εκεί. "Ο Ρουλιταπιλά δεν ήθελε να τον ίδου. "Έκανε ένα νόημα στον "Έρμιολά, ο άποιος ήταν στον κήπο κι' ο άποιος έτρεξε και τον συνάντησε στην καρκελλάτορα.

— Είδοποίησε την καρία σου! πρόσταξε με φρονή σιγανή ο οεπότερο.

Και, με τό δάγκυλο στό σάμα του, ούκτησε στον πιστό έπιστάτη της στρατηγίνης να μη κάνει λόγο στους άλλους για την άρξή του.

Ο "Έρμιολά τελείωσε τόσο γρήγορα την παραγγελία του Ρουλιταπιλά, ώστε σε μουσ λεπτό η στρατηγίνα σναντούσε τό μικρό φίλο της μέσα στο θυρωρείο.

—Τί νέα;... Που είναι η Νατάσα; ρώτησε ο τελευταίος βιαστικά τη Ματρένα, η άποία του φιλούσε τα χέρια, σαν να ήταν είδοιο.

— "Έφυγε... του άπάντησε εκείνη. Βγήκε έξω... Καλύτερα... Δεν θέλω να τη βλέπω... Τό πρόσωπό της με φροβίζει, μικρό μου άγγελε... Μά γιατί διάξασαι τόσο; Τί έχεις; Τί συμβαίνει;... Τί άποράσεις;... Είμαι σκλάβά σου!... Πρόσταξε! Πρόσταξε!

—Δώστε μου τα κλειδιά της βίλλας! είπε ο Ρουλιταπιλά, με τον ίδιο τόνο... Ναι, δώστε μου ένα κλειδί της βεράντας... Θα έχετε χωρίς άλλο άρεκέτα... Θέλω να μπορέσω να ξαναγυρίσω στη βίλλα άπόψε, αν παρουσιάστ' άνάγκη...

"Η στρατηγίνα, χωρίς να μιλήση, έβγαλε ένα κλειδί από τό μάτσο των κλειδιών της, τό έδωσε στο Ρουλιταπιλά, κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τον "Έρμιολά, του είπε μερικά λόγια ροσσικά, για να του συστήση μια φορά άκόμα να ηρακοήη στο μικρό της φίλο σε ό,τι όδηγετε κι' αν του ζητούσε, τόσο την ημέρα όσο και την νύχτα.

—Και τώρα θα μου πείτε που είναι η Νατάσα; ρώτησε για δεύτερη φορά ο Ρουλιταπιλά.

—Πρό όλίγου μάς έπισκέφτηκαν οι γονείς του Βόρι για να ρωτήσουν για την ηγεία του στρατηγού. Φεύγοντας πήραν και τη Νατάσα μαζί τους, όπως έκαναν άλλοτε συχνά. "Η Νατάσα δέχτηκε να πάη μαζί τους άμέσως... Μικρό μου ντομοβά, άκούστε αυτό που θα σου πώ... Άκούσε τη Ματρένα Πάτρονα... Βλέποντας ναείνε τον τρόπο με τον όποίο η Νατάσα δέχτηκε να πάη μαζί τους, ήθελε ότι αυτές περιμένε για να φύγη άπ' τη βίλλα...

—Όστε πήγε να γεμιάτιση μαζί τους;

—Βέβαια! "Ισως να φάνε σε κανένα ρεστοράν... Πουός ξέρει; "Ο πατέρας του Βόρι παίρνει συχνά τους δικούς του και πάνε να γεμιάτισουν στην έξοχη, όταν βέβαια ο καιρός είναι καλός... Μα τί έχεις, μικρό μου ντομοβά; "Ησύχασε... Μήπως μάς άπειλούν καινούριοι κινδύνου;... Λέγει...

—"Όχι! "Όχι! "Όλα πάνε καλά, είπε ψυχρά ο Ρουλιταπιλά.

Κι' άμέσως, διαφορετικό δίνοντας στη φωνή του τόνο προσταγής, πρόσθεσε:

—Δώστε μου γρήγορα τη διεύθυνση του πατρικού σπιτιού του Βόρι!

—Βρίσκεται στη γωνία της πλατείας "Άγιου "Ισαάκ και της όδου Ταχυδρομείων.

—"Όρασί! Ευχαριστώ! Χαίρετε!

Και ο Ρουλιταπιλά έτρεξε σαν άστρατή έξω, μπήκε στο άμάξι που τον περιμένε πιο κάτω και έβλε στον άμαξά να τον πάη στην πλατεία "Άγιου "Ισαάκ. Στό δρόμο στάθηκε μια στιγμή μπρός στο ξενοδοχείο «Μεγάλης Μοσχάγιας» και πήρε μαζί του ένα διεμνημέα άπ' αυτούς που ήθιχαν πάντοτε μπροστά στην είσοδό του, γιατί μπορούσε να του φανή χρήσιμο.

Κι' έκανε πολύ καλά γιατί, χωρίς σ' αυτόν τον διεμνημέα, μόρσεσε κι' έβιασε από έναν ύπηρέτη του πατρικού σπιτιού του Βόρι, ότι οι κήποι του μαζί με τη Νατάσα Τρεμπασόφ είχαν φύγει κατά πάσαν πιθανότητα με τό τραίνο για να πάνε να γεμιάτισουν στο Περγάλοβο, έναν από τους πρώτους σταθμούς της Φινλανδίας.

—Μτά! μονομύριοσε μέσα του όταν τό άκουσε αυτό ο Ρουλιταπιλά. "Ισως να μην είναι κι' αλήθεια!

Πλήρωσε άμέσως τον άμαξά και τό διεμνημέα, και, άφού τοξ έδωσε, πήγε και γεμιάτισε, μόνος του, εκεί κοντά, σε μια βιεννέζικη μπυραρία. "Έφυγε από κεί έπειτ' από μισή ώρα, άρεκέτα γαλήνιος. Πήρε ήσυχα τό δρόμο της «Μεγάλης Μοσχάγιας», μπήκε μέσα στο ξενοδοχείο και ρώτησε τό θυρωρό:

—Μπορείτε να μου δώσετε τη διεύθυνση της δεσποινίδος "Αννιούσκας;

—Της περιφημής άοιδού του «Κρεστάρσκου»;

—Ναι.

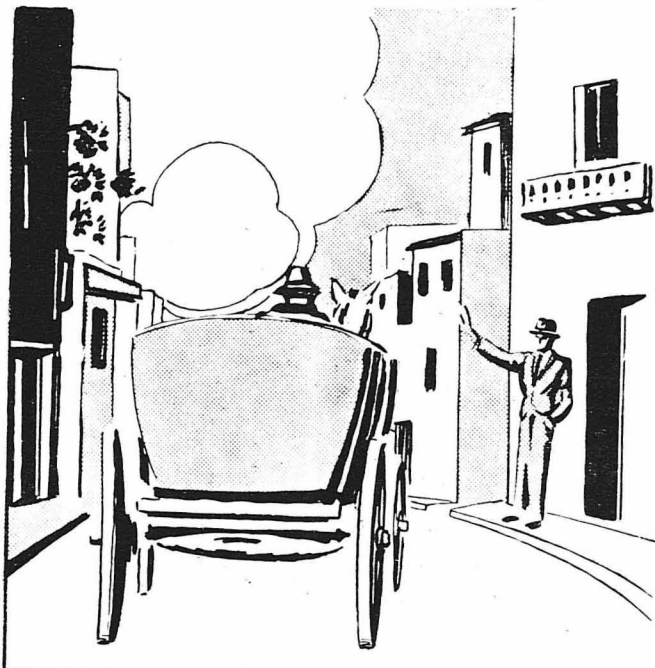
—Γεμιάτισε έδω κι' έφυγε πρό όλίγου με τον πρόγραμμα.

Χωρίς να ενδιαφεραθή για μήνη ποιός ήταν αυτός ο πρόγραμμα, ο Ρουλιταπιλά καταράστηκε την κακή του τύχη και ξαναρότρησε τό θυρωρό για τη διεύθυνση της άοιδού...

—Μά κατακεί σ' ένα από τα έπιπλαμένα διαμερίσματα του αντίκρινου σπιτιού, του άπάντησε εκείνος.

Ο Ρουλιταπιλά, παρηγορημένος, διάσχισε τό δρόμο, μαζί μ' έναν από τους διεμνημέες του ξενοδοχείου, τον όποιο είχε πάρει μαζί του. Στό αντίκρινου σπίτι τον πληροφορόσαν ότι η όξ "Αννιούσκα άπουσίαζε κι' ότι δεν θα ξαναγυρίσε καθόλου εκείνη την ημέρα.

(Ακολούθει)

Μπήκε στο πρώτο άμάξι που περνούσε μπροστά του...